

**CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)**

**ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1996

Technical and Bibliographic Notes / Notes techniques et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming are checked below.

- Coloured covers / Couverture de couleur
- Covers damaged / Couverture endommagée
- Covers restored and/or laminated / Couverture restaurée et/ou pelliculée
- Cover title missing / Le titre de couverture manque
- Coloured maps / Cartes géographiques en couleur
- Coloured ink (i.e. other than blue or black) / Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- Coloured plates and/or illustrations / Planches et/ou illustrations en couleur
- Bound with other material / Relié avec d'autres documents
- Only edition available / Seule édition disponible
- Tight binding may cause shadows or distortion along interior margin / La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la distorsion le long de la marge intérieure.
- Blank leaves added during restorations may appear within the text. Whenever possible, these have been omitted from filming / Il se peut que certaines pages blanches ajoutées lors d'une restauration apparaissent dans le texte, mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont pas été filmées.
- Additional comments / Commentaires supplémentaires:

Text in Ukrainian.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modification dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- Coloured pages / Pages de couleur
- Pages damaged / Pages endommagées
- Pages restored and/or laminated / Pages restaurées et/ou pelliculées
- Pages discoloured, stained or foxed / Pages décolorées, tachetées ou piquées
- Pages detached / Pages détachées
- Showthrough / Transparence
- Quality of print varies / Qualité inégale de l'impression
- Includes supplementary material / Comprend du matériel supplémentaire
- Pages wholly or partially obscured by errata slips, tissues, etc., have been refilmed to ensure the best possible image / Les pages totalement ou partiellement obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure, etc., ont été filmées à nouveau de façon à obtenir la meilleure image possible.
- Opposing pages with varying colouration or discolourations are filmed twice to ensure the best possible image / Les pages s'opposant ayant des colorations variables ou des décolorations sont filmées deux fois afin d'obtenir la meilleure image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below / Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

10x		14x		18x	☒	22x		26x		30x	
	12x		16x		20x		24x		28x		32x

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

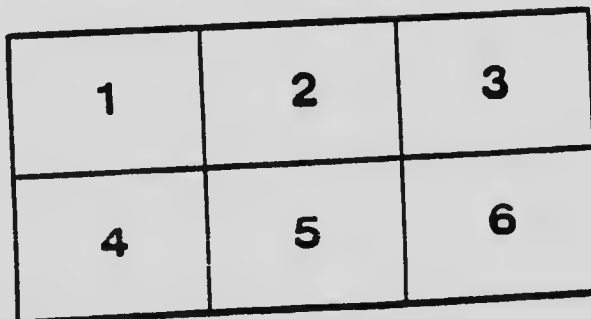
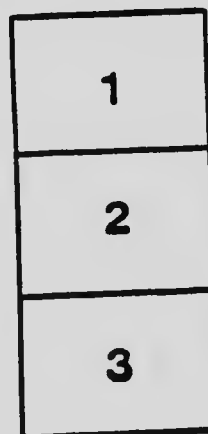
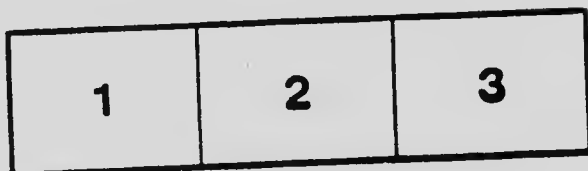
National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shell contain the symbol \rightarrow (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

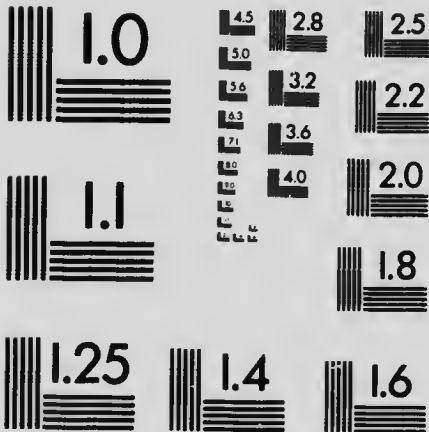
Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaît sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole \rightarrow signifie "À SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

Бібліотека: „Новий Світ” Ч. 21.

ЧОМУ ПОЗИЧАЛИ ВІРУ

Написав:

ШВАЧКА

NUKRDUP

HX 86
S48

Монтреал, 1918.

НАКЛАДОМ ІВ. ГНИДИ. — З ДРУКАРНІ НОВИЙ СВІТ.

Ціна 10 ц. 10 за 80 ц. ; 25 за \$1.75; 100 за \$5.00

NOWY SWIT, BOX 1051, MONTREAL, QUE, CANADA.

HX86
548

„РОБІТНИЧЕ СЛОВО”

„РОБІТНИЧЕ СЛОВО” є видаване робітниками в цілі ширшого просвіти і правдивої, без жадних буржуазних закрасок, соціалістичної науки.

„РОБІТНИЧЕ СЛОВО” стоїть твердо в обороні робітництва і виступає проти всяких ворогів і дурисвітів робітництва без огляду хто они такі.

„РОБІТНИЧЕ СЛОВО” містить різні корисні і цікаві статі, після найновіших напрямків соціалістичної науки, про політику, про справи робітничі і хліборобські; подає статі наукові, поучаючі, оповідання, поезії, повини з Америки, старого краю-та з цілого світа. Все писане в „Робітничім Слові” дуже зрозуміло і приступно для кожного.

„Робітниче Слово” виходить тижнево, що суботи.

ПРЕДПЛАТА НА „РОБІТНИЧЕ СЛОВО” ВІНОСИТЬ:
на цілий рік \$1.50, на пів року 80 центів. За границею: на рік \$1.75, на пів року 90 центів.

ПРЕДПЛАТУ ПОСИЛАЙТЕ НА СЛІДУЮЧУ АДРЕСУ:
ROBITNYSCHE SLOVO, Box 64, Toronto, Canada.

Оказові числа висилаємо кожному даром.

Кождий свідомий робітник повинен читати крім других свою робітничу газету

„ГАЙДАМАКА”

„ГАЙДАМАКИ” виступають проти всяких дурисвітів і ворогів робітництва. „ГАЙДАМАКИ” все стоять твердо в обороні робітництва. —

„ГАЙДАМАКИ” подають статі після найновіших напрямків соціалістичної науки. —

„ГАЙДАМАКИ” подають найновіші вісті з України, оповідання, есеї, новинки з робітничого руху і поля війни. — Правда се наша одна мета. —

ПРЕДПЛАТА:

в Злучених Державах на рік.....\$1.50
в Канаді і за границею.....\$1.75
Поодинокє число.....3цт.

Гроші посилайте „МОНЕЙ ОРДЕРОМ” на адрес:

HAUDAMAКА. 515 So.. Broad St.. Trenton. N. J.

ЧОМУ ПОЗИЧАЛИ ВІРУ

Написав Швачка.

Хотів би я вам, люди добрі, розказати казочку. Одні кажуть, що діяло ся те за царя Бомка, коли земля була тонка, а другі кажуть, що було се за царя Горошка, як землі було трошка. Ну, а я від себе додаю, що буде се не казка, а бувальщина і землі було не тропіка, як нині, а було її досить: і ліси і пасовища, і дичина по болотах та водах і риби в ставах та річках. Тай не тонка то була земля — далєбі, не тонка: родила вона й жито і пшеницю і всяку пашницю і садовину і городину, на диво дивнеє багато пребагато. Що не колосок, то більше як по сто зерен мав; що не яблуня, то за яблосами і дерева не видно. Ось як тоді було: жило ся тоді людям дуже добре, бо жили собі як Бог велів, всі рівні, всі однакові. Не було тоді ні голоду, ні пошестий, ні холери, ні чуми, ні панів, ні жалдармів, ні попів, ні урядовців; в однім слові скласти, не було ні-

чого того, що неус тепер жито людське. І Бог отець старенький ходили собі по небі, по тій стежці зірчастій, що білою смугою на небі в ночі маячить. Ходить Господь та тішить ся, любусть ся тим краєм, до ангелів каже: не було у мене такого щасливого краю, як отсей, та мабуть і не буде на усій моїй землі. — Господоньку! — питають ангели, а як же він звати-меть ся край отсей? — Та краще-б йому і зовсім імени не давати — відповідає Господь, — щоб не знали про нього інші люди, таї щоб не прибрали його до своїх рук, щоб не занаястили того краю. А між собою зовіть його руьським краєм.

Аж вступас перед Господа архангел Гавриїл, благовістник милостивий і каже до Господа: Господи милосерний, благослови мене летіти до народа сього руьського і возвістити йому імя твоє святе! — Господь йому відповідає: Не хотів би я возвіщати своє імя. Пригадай собі, скільки раз ти благовістив між инними народами, а що з того виходило? Прилітав сатая, сіяв між твоєю пшеницею свої кукіль і схопив кукіль і пшеницю глушив, пани і попи прибирали до своїх рук брудних мое святе імя чисте не пускали слова мого

до народу, затемнили перед людьми закон мій, сина мого розіняли. От що виходило з того. — І знов арх. Гавриїл поклонив ся Богови і говорить: Господи милосерний, добре живеть ся твоїм людям руським, усе в них є: і хліб і м'ясо, і мід і молоко, всім задоволена душа їхня, тільки тебе милосерного не вміють вони хвалити, тобі дякувати: понароблювали вони всяких ідолів з дерева і ставлять у себе в хатах і в обжницях, а в великому місті Нініві навіть золотого великого ідола собі зробили, посять вони перед нього на обжники вінки з жита або пшениці і налягть перед ним, і тій ідолі получать хвалу, честь, а не ти, творитель їхній. — Дитинко моя, хлопче мій любий, — каже Господь до Гавриїла, — молодий іще ти та горячий, згорячки своєї забуваєш те, що ти бачив на власні очі. Хіба-ж не обявляв я свою волю і в Єгипті і в Ниневії і у Вавилоні? Давав я їм свій закон, в книги списав його, а що з того вишло? Нави та попи забрали грамоту і письмо святе в свої руки, великі мурми та храми, клячоторами від мене і слово моє від народу, щоб вони іще розуміти закон мій, придумували дурні літери, назвали їх свя-

тими тай забивали ними памороки робочо-му людови, сільським хлопам, нацьковували одних хлопів на других: бють ся нещасні між собою, вяжуть один одного та панам дають, а попи іхні у мідних биках смалять людий, ніби то жертву мені приносять. Довго я терпів, чекав, коли перестануть люди моім іменем других людий дурити та ошукувати, нищити та палити. Але страшний я у гніві своїм, розлютував ся, бачучи, що нема кінця-краю тим мукам. І знищив я ті царства і праведних і неправедних, усіх з лиця землі. Ти пам'яташ се, бо бачив на свої власні очі. Гляди, щоб не було так і з руським народом, щоб і його не довело ся знищити. — При тих словах Господа восплакали всі ангели. Небо хмарами затягнуло ся, а архангел Михайло, що на варті саме тоді стояв, шмагнув огненним мечем аж до самої землі, бо зобачив він, як сатана по над землею літав між горами, ховаючись у затінку тай підслухав, о чім Господь радив ся зі своїми ангелами. Шмагнув мечем Михайло, але сатана скоріще провалив ся під землю до низу головою, а Михайло тільки конита йому присмалив.

А тим часом по великій річці, по Дні-

прі човни пливуть великі і багаті їх. Сидять у них люди та все озброєні. Дорога на них зброя, на сонці сяє як огонь горить а люди ті все розбійники, злодюги. На першому реднім човні отаман стоїть, хижим оком на береги подивляється, пишну країну та багату бачить він перед собою, на великій березі місто славне та багате роскинуло ся, люду торговельного багато снує, а військо руське на чатах стоїть, грабувати не дає. Бачить отаман, що не сила його, тай думає хитроцями підійти, а сатана уже коло нього стоїть на ухо шепче та раду дає. Виходить отаман на беріг, подарунки з собою несе, старшим людям в пояс кланяється і таке до них слово тримає: Гуляв, каже, я багато по світах, одних грабував, других боронив, а спуску нікому не давав, проте такого города гарного як Київ не бачив ще і жаден нарід мені так не подобав ся, як ваш київський руський.

Зрадили сьому слову люди, витають його, в гості запрошують, годують, старими медами напозають, а проте з його ватаги очий не спускають, не вірять, чужим людям. По бенкеті умовляється отаман з міщанами і з селянами, що на

службу до них стас, боронити їх від лютих ворогів, від диких степовиків. Будете, каже, мене тільки годувати, та жити пустите в той терем високій, що на горі стоїть, а я за вас з дружиною своєю кров буду проливати. Запили люди могорича, тай зажили. Отаман назвав себе князем, живе з дружиною в теремі високім, їсть, п'є, гуляє, правда, часом і в стени заглядає. Хазар та Половців диких лякає, а часом на човнах і до грецького Царгороду заглядає, трусить по князнях Греків богатих, золото від них забирає. — Та не довго так вони забавлялися. Греки розуму набралися, вогнем човни палили, Хазари та Половці в стени далеко заманювали і там чухрали військо князівське. Повернувши до міста, князь половини війська свого не має, просить від руських заїмоги, а ті відмовляють ся. Ми, кажуть, з праці всі живемо, а не рабунками, ми не пани, обдирати других не будемо, а за себе постояти і самі спроможемось. Бачить князь, що зле для нього виходить. Не тільки Греків не втне обдурти, але і до своїх страшно пристуїшити. Народ все здоровий, по лісах живе між ведмедами. Податком його не обкладаєш, грошей не видреш, бо і сам на-

род без грошиї, живе без срібла і без золота, а проте їсти і пити має що. Так з горла-ж проте не видреш, блукати по лісах з дружиною теж не весело. Міркує він, міркують і совітники його, друзки, товариші, щоб се зробити, аби народ сам до них податок ніс, аби працю свою їм давав, на них, на панів на військових своїм потом і кровю дані поливав. Міркували вони довго, та ні до чого-б воно не дійшло, коли-б їм сатана не допоміг. А трафилось се ось як: Архангел Гавріїл післяв сон грецькому цїсареві, щоб він наставив руських на свою Христову віру. Тоді руські і Греки, маючи одну віру, не будуть воювати між собою. А чорт підказує далі: Та научи князя зі своїх людей дерти шкуру, так, як у вас зміють; от тоді князеві не треба буде до вас Греків лїзти. Приїздять посланці від Греків до Києва до князя. Кажуть, що хотять з князем добре в згоді жити. Зібрав ся князь зі своїм військом та з підлизниками своїми та ще з жерцями тимп, що народ дурять, гроші від народу беруть та піби то до старших божків поганських молять ся. Зібравсь усі гуртом таї слухають посланців грецьких. А ті і кажуть: Приїхали отсе ми до вас, князю

і дворові і жерці, подивити ся на вас тай дізнати ся, з якого се ви доброго дива зачіпаєте нас, купців наших грабуєте, золото по кишинях у нас трусите. Приїхали ми до вас тай бачимо, через що у вас очи такі ласі на наше добро. Бачимо ми, пнете ся ви на панів, одягнути ся хочете гарно, каміня дороге на шию чінляти, їсти й пити хочете ласо, замість свого меду — вам вина хочеть ся, пнете ся ви, але далеко вам до справжнього пана. Пнете ся ви, щоб вище стати, або хоч показати ся перед вашими руськими людьми справжніми панами, мовою руською нехтусте, по московськи та по польськи балакаєте, а проте і ми, та мабуть і ваші люди бачуть, що не пани ви, а просто грабіжники, злодії, з рабунку й живете. — Як же ви пообіцяєте не чінати нас, то ми научимо вас як панами бути, як з народу свого жити, самі собою багаті. Не прийдець ся вам і до нас заглядати, руські люди самі все вам принесуть, останній грині вам віддадуть, самі по своїй добрій охоті дадуть, та ще й єнасибі скажуть, що ви прийшли. А не дають вам тепер нічого через те, що хоча нарід ваш темний і добрий для того, щоб з нього шкуру дерти, так проте і самі

ви від нього далеко не втекли. Народ ваш неграмотний, неосвічений і ви самі неграмотні і неосвічені. По другому і Бога ви не знаєте: великого страшного Бога, щоб ним не тільки дитий але увесь нарід можна було лякати. У нас все те є, через се ми й багаті, бо іменем Господнім та хрестом святим такого холоду на селян наженемо, що ті остатню сорочку з себе здіймуть, останній кавалок хліба у дитини з рота виімуть, а нашому цареві податки заплатять. Бачить князь, що добре Греки кажуть, а дружина його, військо, жерці, та князеві підлизники, льокаї, також підтакують, та від тих слів грецьких аж облизують ся, так усім їм хочеть ся на нами поставати.

— Згода! — кажуть усі. — Научіть нас як людей своїх руських дерти, то ми до вас у Царгород і носа не покажемо.

— Добре! — кажуть Греки. — Виберіть ви з поміж себе людей, по кілька душ з військових, з бояр, з радників князевих, з жерців — або попів, та й нехай вони ідуть до нас та подивлять ся, який у нас Бог, які у нас порядки. Але хлопів сільських не беріть, не слід їм знати того, що вам доведеть ся бачити.

Зібрали ся сватки, тай поїхали на оглядини у Царгород до Греків. Як приїхали ті оглядачі до Царгорода, то аж роти пороззявляли, дивуючись, бо такого багатства, як у тодішньому Царгороді — Візантії ніде не було і тепер нема. Величезні палаци, все з мармору будовані, чудернацькою різьбою поцяцьковані: церкви такі великі та гарні, що і у сні не присяють ся, а між ними св. Софія, аєначе панськнй палац між хлопськими хатами, така велика та розкішна; висока та різьбою поцяцькована, вище всіх своєю баню підняла, а хрестом хмари торкасть ся. Водили Греки може з цілий тиждень по місті посланців отих руських, годували, панували, але до святої Софії у середину ще не пускали. Неділі дожидали. Як прийшла неділя, повели Греки руських послів до Софії. Як увійшли в середину, то вже не знали, куди вони увійшли, думали що просто в рай понали. Службу божу правили митрополит з понами, пони уїї здорові, череваті, як кабани: бороди у них, як у цапів довгі, в дорогих, золотом шитих одягах, правлять службу божу. Як скінчила ся служба, то Греки і почали учити наших тай кажуть: бачите, яка наша віра добра,

то вона нам дала всю оту вигоду, що ви у нашому місті бачили, все те багатство, усі ті розкоші. Бог скрізь один, але ми инакше у нього віримо, а ви инакше, через те ми багаті, а ви бідні. — Ой научіть-же нас, научіть-же нас, як нам вірити, щоб і ми були такі багаті, як і ви, кажуть київські посланці, а самі аж трусять ся од заздрісти. — Слухайтеж, кажуть Греки: Ото було уже багато гріха розплодило ся по землі, були крадіжки, убійства, були дуже багаті, але з голоду мерли бідні і тим бідним було і після смерти зле, бо всі вони просто до некла муєли йти після смерти. Ото Господь надумавсь собі іслати сина свого на землю, щоб він навчив тих бідаків, голоту ту смердячу, як їм спекатись того лиха — некла того вічного. Для того треба було синові прийняти людський вигляд. От і походили собі Господь по землі пошукати якої дівчини, щоб від них сина мала. Як раз їм до смаку припала жидівочка бідненька, але дуже гарна. От тоді Господь відслал ангела свого благовістничка, щоб той розказав доладу, що треба. Вона прийняла, а незабаром і боженятко мала, Ісусенком його назвала. А старелький бідака десятич Йосиф і покрив

її, щоб люди не збиткувалися, та так собі жили. Але Йосиф сам був бідний, то жпло і боження між ними в бідності. в злиднях вросло. А як вийшли йому літа тай наука дала ся, то він зі свого розуму великого божого давай голоту, мужиків, хлопів усяких бунтувати, почав з церков поців виганяти, казав, щоб податків не платили цареві, щоб від панів більшої платні домагались за працю і так заковернув народом, що уже жандарі боють ся підступити, нічого зробити не можуть, податків здерти не можна, хліб панський незбираний стоїть, раді-б вони того Ісуса Христа арештувати, так і приступити до нього трудно, бо сила народу за ним ходила, не дадуть арештувати. А чим далі, то все для поців і для панів гірше, бачуть вони, що непереливки уже, підкупили ученика його, Юду, щоб видав їм Ісуса, коли він буде на самотині Богу молитись. Так і зробили. Вхопили Ісуса, а народови поставили горілки, та вина усякого: не народ могорич, пють хлопці, гуляють, та свого захитника прощвають. а він святий уже на хресті мучиться. Повісили його на хресті, обставили жандарями, та лякають хлопів, показуючи на рознятого: дивіть ся, мовляв то сякі-

такі, погляньте: бачите, ми сина божого на хресті розпняли, то що ви собі думаєте, вам ще не те буде. Оттак попи та пани з жандарями втихомирили нарід. Сам син божий, хоч і вчив хлопів любити ся між собою, з'єднувати ся і потім всім вкупі стати проти панів, та либонь за коротким часом не встиг багато зробити. Про те найшли ся і у нього ученики, що й смерті не боялись і давай ширити його науку. То там, то там вони перекривали ся і вчили хлопів. Вони казали їм: отжеж у вас вся сила, бо все робить ся вашими руками, а тим часом ви пухнете з голоду і умираєте. Чомуж се так? А тому, що не маєте відваги постояти один за другого; ви мрете по маленьку від страшних хороб, бо мусяте жити в бруді, в нечистоті, в голоді і холоді, ви поволи умираєте в страшних лютих муках від пранців, від прокази, від усяких раків, гнитя крові і інших лютих мук і хороб, що заробляєте на тяжкій праці панській, умираєте в кональнях панських і фабриках, а не маєте сміливости і відваги вмерти короткою смертю, але вмерти так, щоб і свої і чужі згадували. Ви боїте ся вмерти за єдність, за любов один до друвого. А дуже, дуже затрептіли-б гно-

бителі вані, коли-б зобачили, що ви умі-
сте змирати за єдність один за другого, а
тоді вони-б не кизнекували вас так. І
приймали ся ті слова, як зерно на буйній
землі. І пани, бачивши, що не переливки,
давай утихомирювати людий. Як тільки
хто признасть ся до віри Христової, того
побивають камінем, або розпинають, або
палять. Але се нічо не помагало, христі-
янство ширило ся, а з ним ширила ся брат-
ська любов між хлопамн, між робітниками,
між біднотою та голотою.

Але найшов ся й між жидівськими па-
нами один розумний на голову, звав ся
він Павло. Мордував він людий, різав, па-
лив, але бачить, що так нічого не може,
задумав хитре діло. Тай, думас собі, вбе-
ру ся я в овечу шкіру та піду між овечки,
то там уже нароблю я між ними патолочи.
— Справді приняв христіянство, та як був
розумний, ще й філософ, то став у них в
рівні з апостолами тай почав учити. Учи-
ти учив, але й свого панського та прави-
тельственного жучка підпускав. Знає він,
що уряд або власть на службі у панства,
а не у простих людий, бо турт панів і
рахусть ся власне державою, а хлоп, або
робітник, то так собі товарна робоча, або

машина для панських потреб, ото-ж і він і проповідус так, щоб люди праці—голта — слухала уряду, власти й паншав таку хитру штуку: „Нехай всякий чоловік слухас дотичні власти, бо нема власти не від Бога походячої, а котра власть істнує, то її сам Бог наставив, через те, хто проти власти, той проти Бога“. — Та проповідь багато помогла панам і власти і царевн. Бо спершу було, христіяни і податків не платили й до війська не йшли, а після того його посланія, уже не знали що робити: одні сюди, другі туди, одним словом, пішли в розтіч. — Але обьявник римський цар Нерон знизив здуру між инними христіянами й Павла. — Після всяких таких проповідів та переслідувань забули робочі люди Христову заповідь, що казав їм: „Люди добрі, любіть один другого, як я вас люблю, що аж вмираю за вас. Не слухайте панів, ані понів, ані книжників, що дурять вас святим шесьмом та святими буквами. Вони вас тими буквами побивають, нацьковують одного на другого. Не букви святі, а те слово вільне святе, слово не скуте ні буквами ні панськими примчани. Та заповідь свята, що вчить вас любити ся між собою, що навчас вас, як через ту лю-

бов стати силою, непереможною силою, безстрашною. Забули вони, як він гнав попів з єрусалимського храму, багато дечого вони позабували нам на користь, а собі на збиток. А ви посліть рідькі-слухайте, та собі навчайтесь, на вуса мотайте ту нашу науку, бо нею ми і Царгород збудували, кажуть Греки послам. А ото нам на користь пішло, що вони собі вибирали священників, сю їхню старшину ми собі по тім до рук прибрали.

Але правда, слухайте, що далі було. Хоч і нищили християн, але завше між ними знаходилися такі сміливі, що знову виринали з проповідями і знову гуртували. Колись у Римі був такий звичай, що люди ходили в театр або цирк дивитися, як будуть мучити християн або як будуть годувати ними звірів. Але як не було християн, то для панської втіхи примушували найманих всяків убивати один другого. Ідуть вояки рядами мимо цїсаря і витають його, кажучи: „Витають тебе ті, що мають умерти“. — І потім винявши мечі і списи, бються один з другим і умирають собі спокійно. І в голову їм не приходить нічо. А християни і підсипалися до них, кажучи, що краще-б для них

кинути ся на сих дохлячих розбещених панів, що дивлять ся за дия забавки на їхню смерть і винищити їх, вирізати, щоб і не смерділо сею поганію.

От ті вояки, що глядіяторами звали ся, і збунтували ся. Та поки вони збунтували ся, пройшло чимало часу, богачі розвідали проте, оточи. . . і після великої бійки частину . . . ж таки винищили, а чотирнайцять тисяч . . . живим і роспняли на великім шлю . . . що зветь ся Атіпсвим. По обох боках шляху пороставлювано хрести з роспнятими на кілька миль. Страшно було подумати про се, страшно уявити, а не то, щоб їхати або йти між тими мучениками. Дикі гуги, круки та орли чорними хмарами летять над трупами рознятих, і оім криком на весь Рим дають знати, що перейти в страх для богатих, що вони можуть . . . спокійно забавляти ся в цирках, т . . . ся, як брат брата бере на зелізнi вилу, або мечем внутренности випускає.

Хоч і втихомирили край Римляни, залявши його кровю, та проте християн не знищили, бо вже дуже добре та християнська наука пристосована до хлопів і все їх чим раз більше стає. І ніхто вже не

знав, як тому горю запобігти, бо що дня який небудь богач-дук приставав до бідноти, дарував на них усе своє майно, робив ся сам бідняком, працював гірко вкупі з ними, не кажучи вже, що прислугу свою і рабів розпускав, на всі чотирі сторони, то ще часом і сам ставав за наймита. Се вже була зовсім біда, бо так би скоро всі пани зійшли на пен, ну та не довго прийшло ся христіянам гуляти, трохи й вони понарили ся.

Цар Константин розумний був чоловік (от і ви, київські послі зробіть так як він, то буде добре), він бачивши, що не переливки, взяв тай охрестив ся сам і понів своїх похрестив і військо. — Спершу христіяни зраділи, що мовляв то не тільки їх палити не будуть, але навіть їм церкви свої вільно ставити. Та не зрозуміли вони того, що тепер їм уже чан не дасть свого майна, щоб стати христіянином, і не відпустив на волю рабів, а навпаки, вони ся біднота повинна сама ставити храми, церкви, повинна податки давати на них, та не тільки на них, але на всіх тих панів, що понами та ксьондзами звуть ся. Раділи вони раділи, а далі і заплакали, бо всю науку христіянську ми в свої руки

забрали. Провідники наші з нас самих, куди заходять, туди науку Христову і повернуть. З'явився був один Іван, що Золотоустом прозвали, та як зробився єпископом, то було згадав про колшине християнство, от ми йому показали тоді, де раки зимують, заслали його на острів Патмос та й годі. Потім ми поробили вибірки з Євангелія, та св. писма, котрі можна читати народови, а решти до народу не пускали. Колшиний Рим, той старинний Рим, де начили християн, зробився тепер для них таким милим як ніколи. Про те, щоб відвернути увагу бідности від головної науки, ми придумали чудовий спосіб і добре такі забияки народови. Візьмемо ми яку небудь дрібничку, прим. чи можна молитися до образів, чи не можна? От тепер почнемо розводити ся. Одні кажуть, що можна, другі, що не можна, далі сварять ся і б'ють ся, а панам одчі і другі вірненько служать. Де далі, то її зовсім забули, що Ісус вчив любити один другого, та проти панів стати: куди там, вони раді тепер очі відерти один другому за те, що той трома пальцями хрестив ся, або вірить, що дух святий сходить не так, як йому хочеть ся. Потім дійшли навіть і

до поділу церкви на грецьку і римську, бо тоді кождий думає, що у нього правда, а у другого нема, тай радий рахує на те, що Бог йому допоможе зі злиднів вилізти. Ну, ами собі єпископи, попи, ксьондзи і пани на тому добрий бізнес зробили, бо і там і тут дремо собі з хлопів, що хочемо, хоч і останню сорочку. — А вже нема чого й казати, як вговорюємо їх слухати уряд, начальство, всяких панів і все по писанію, по пророках, та апостолах. Де так в писаніях говорить ся, те пустили до читаня в церквах перед народом і на них веліли спиратись коли треба, а де стоїть прим. „низложи з престолів царів гордих“, те викинути не читати. Варт завше вживати теж спілку з двох текстів святого письма, в однім Христос заповідає: „коли маєш дві сорочки то другу оддай, а як одну маєш то навіть і ту оддай“, а щоб знати кому віддай то є готовий другий текст в иншому місці, там Христос каже: „У немаючого відбереть ся і віддасть ся тому що має“. Так гарно можна довести зі святого письма все що треба нам, щоб панувати над голотою. А коли хлопн всеж таки збунтують ся де небудь, то не разом, так, що жандармів вистарчить на яке не-

будь село. Ну та вони й самі того не зроблять, бо ми їх добре прибрали до рук. Ну і царі у нас розумні все були, хлопа не роспускали, а як що й стало ся, то відвертали його увагу на инше, прим. казали, що образів святих не треба: викидають їх, другі настають назад вертають, а хлоп думас що то вся сила в образах. Але найкраща, найрозумніша у нас була цариця Хведора (Теодора) благовірна.

Тож то вона Бога любила, а сретиків ненавиділа страх, — Як який хлоп збунтусть ся, не схоче платити податків, або не слухняний для панів, для урядників, зараз же вона велить зробити його сретиком, переступником проти слова апостола Павла і тоді зараз смертю карас. За свого благочестивого та христолюбивого життя вона нарізала, розиняла, та спалила двіста тисяч оттакх сретиків. Славно, славно нам тоді було, даруй їй Господи царство небісне. Ну, тепер вона свята, свята! Ви собі доконче таких царів заведіть. Жан-дармів за хлопцями доглядати заставте. Як котрий жандарм забє хлопа, зараз йому хрести вчїпити на груди, він тоді буде уєм показувати на хрест, бити себе в груди, скаже бачте, одного уже забив і знає маю

то ще гірше буде як не слухати-мете. Військовим офіцірам, генералам також хрестиварт почінати, тоді жовніри будуть їх боятися і батька і матір застрілять по приказу генерала, а на нього руки не підіймуть, бо йому присягав.

А щож то за присяга, питають руські послы? Та хйба-ж ви не знаєте? Перештукують Греки, аджеж се найголовнііше! Хйбаж у вас нема? Аї, ай, ай, як же вам не стыдно, і досі не завести присяги, ай, якні стыд. Ну то не диво, що ваші пани такі бідні, а князі сили не мають. Тай то ще правда, як нема одного якогось старшого бога, то нема до кого і присягати.

Присяга то така річ: як позабирають молодих хлопців до війська, новобранців, підучать трошки муштрам, але набоїв до рук не дають: потім збирають їх всіх до купи і кажуть їм присягати перед Богом і перед евангелієм при полах і всяких старших, що вони завше будуть слухати старшину, своїх начальників, щоб вони їм не веліли робити хйбайби і на рідних батьків стріляти, і дають тут новобранці обіцянку, що як вони не послухають в чім небудь старшого, то значить вони зломали присягу: согрішили перед Богом і так

согрішили, що за се вони повинні віддати своє життя і за те на с'їм св'їті їх розстріляють, а на т'їм св'їті вони будуть в'їчно мучити ся в пеклї, в огнянїм морі. І так ще треба говорити тим новобранцям, що як вам здасть ся н'їби приказ начальства проти закону і проти заповіди, то знай новобранець, що ти н'ї перед Богом, н'ї перед людьми не відповідаєш. а тв'їй гріх бере на свого душу начальство і офіцери.

Ото після такої пррєяги вони і батька і матір застрілять, як велить начальство, бо гріха їм з того н'їби то немає, а не послухати начальства, значить зломати віру в Христа, сина божого, в Бога. Ну, а начальство і собі гріха не має, бо каже, що все таки винен жовнір той, що стріляє до батька і матери або і просто до своїх людей, за те, що тільки Богу душу винні, а той офіцер, що приказує стріляти не винен, не грішить, або грішить ще с'ярший і так далі як по дробниці: „От така штука“, сказав тоді старий вояка, аж обливав ся.

А у нас сього не гаразд робити, поки нема одного великого страшного бога, бо кождий має свого бога, то другому не вірить, а скажи йому

стріляти до батька, або хоч просто на свого чоловіка, або беззбройного, то він відвернеться та й тебе застрілить, свого начальника, офіцера. Один з молодих, що доперва прийшов та початку не чув, також обізвався: „А як же”, каже, „се у вас в письмі святому сказано, що Син божий забороняв клястися і присягати, і скрізь у четвертій і у п'ятій заповіді сказано: батька і матір шанувати і убивати не можна нікого, а ви якісь присяги позаводили”. — От тут і обізвався старий Грек: „Бачите, як хто євангеліє та святе письмо прочитає та зрозуміє, та тут те все свої, а що-ж би то було, як би і хлони дочиталися та докметувалися, що воно означає те письмо. Тому то ви, пани і начальники руські, не давайте його народови в зрозумілій рідній мові, а дайте в чужій, та ще й букви німі та дурні, зайві, повидумувати, от тоді буде добре вам. Щасливий той папа римський латинський, всі його попи читають євангеліє тільки по латині, то люди прості чи то німецькі, чи французькі, чи польські, чи чеські, нічого не розуміючи з тої читанини, так їх слухають, так слухають, панів і попів і монахів-ченців, що страх”. „А так, так”, кажуть жерці руські, „вони і до нас приходили, та їх не гаразд було зрозуміти, то люди і не прийняли тієї віри”.

Гай, гай, тому пани добре жиєть ся, він ще хитріще від нас з'умів діійти, він вдає з себе неначе божого цехмайстра над людьми, неначе сам Христос передав йому свою власть. А власне Христос сам нищив всяку власть, хотів всіх зробити рівними, но пани зуміли добре перевернути все е-

вангеліє до гори ногами, а може вплели те, чого і в євангелію нема, тай тепер пишають ся в роскошах. Вони у себе в Римі збудували таку церкву, що далеко більша від нашої Софії. А палата для одного папи має одинайцять тисяч покоїв, а все то за хлопські гроші, позбирані майже з усього світу. Он як їм добре живеть ся. Тут знову обізвав ся той молодий вояка, що снізнив ся: „На щож йому, одному пані така сила покоїв? От наш князь Володимир тримає для себе шістьсот дівчат, а навіть половини того числа покоїв не має. Він же молодий та такий здоровий, як бугай, таких людей і на світі мало, а папа — тож повинен уже літнім чоловіком бути”. „Е, сину, там так було, що якась папа навіть дитину привела, нащо нам добивати ся в тім, аби добре жило ся”.

„Але-ж ваш Христос умер прецінь на хресті і бідний був, не мав де голови притулити, тоякже се його спадкоємець аж одинайцять тисяч покоїв має, роскошує в них.” „Е, синку, все то во славу божу; так треба хлопови казати: во славу божу, тай годі. Хлоп дурний, сам читати не любить і не вміти-ме, як ви постараетесь добру азбуку зробити, з німими та дурними святими буквами і він всьому повірить. Розумному і правдивому він тоді не повірить, а саме неімовірне і дурне, аби тільки незрозуміло — все те прийме за правду і буде вам за те, що його дурите, гроші давати, та ще й які. А щоб він не дорозумів ся ні до чого сам собою, то ми дамо вам велику науку: Не вчіть хлопа своєю рідною мовою, щоб він не зрозумів вас, а зрозумівши, не перестав вам вірити. Письмо возь-

міть собі словенське, а не руське. Мова тутешних солупських Словен незрозуміла і є там багато букв лишніх, — от сею мовою та буквами ви її забете бачи хлопам. У них за роботою, за тяжкою працею буде мало часу, щоб добре розполопати ту грамоту, то її святого письма не розуміти-муть і будуть вас слухати, як ще й до того настрашити їх святим хрестом та жандармами, то з вільних стануть вашими рабами-кріпаками. В граматику вставте такі святі букви: ює малий, ює великий, фиту, їкицю, ери, ъ і ѣ, га скажіть, що ті букви видумали святі Кирило і Методій, то хлопи будуть бити кожного, хто їх стане розуму вчити та викидати оті букви, а від їх не відкажуть ся. Один другого будуть хлопи бити, за чуби дерти, а нам того тільки її треба. Ви панні можете між собою її рідною її чужою мовою балакати, бо у вас є багато зайвого часу, але перед хлопом усе балакайте не його мовою, а чужою для нього, щоб він вас не розумів. От він замість того, щоб учити ся скоріше по своїйому розуму, буде шукати ся до панського, та сам паном не стане бо часу не має, а буде собі оті букви мимрити та кметувати, для чого ъ стоїть, де треба ставити ѣ а де і, або коли де і як читати юєи. Прийде втомлений хлоп з роботи та почне читати. Не багато ще тих ігорів (ъ) та ятів (ѣ) начитав, а вже йому в голові її замакітрить ся і він подумає, що то йому здають ся ті словеса такими трудними через свою глибоку мудрість, а не знати-ме дурний того, що то йому ті дурні букви, що їх святимн звуть, такого туману напустили, а боже слово само по собі просте та

ясне. А хлоп сього не знати-ме і буде все думати що то йому Бог розуму не дав, щоб зрозуміти мудре боже слово, тай ходити-ме до пона та до пана, бо їм се дане від Бога, а з тим в куші і все, всі земні дари, все добро й багатство все по їхньому розуміню буде дане від Бога. Оттак треба хлопів онукувати. Приймайтеж нашу віру, хрестіть ся і сидіть собі дома та дріть шкуру зі свого хлона, а до нас несікайтесь, не наскакуйте, не воюйте. Бо не в тім мудрість, щоби забрали гроші у другої, чужої держави напавши на неї, бо часом і відсїч буде, ще й сам пропадеш, а то мудрість, щоб пани в кожній державі вміли дерти не то гроші, а навіть шкуру зі свого хлона, а той лишком, тихо, без крику, покїрно все носив би та носив, давав би та давав г ошкки до панських білих ніжних ручок.

Подякували руські послы за науку, утвердили ся вони тепер у християнській вірі, християнили ся тай поїхали до дому.

А в дома, у Київі, князь Володимир жде дожидає своїх післанців. Приїхали та зараз до князя у двір на раду.

Ну щож, добра гренька віра? — Питає князь.
 „Ой, княжеченьку пани, така-ж то добра віра. Така-ж вона вигідна, що й уявити собі трудно. Нема в світі ліпшої віри від християнської, бо за нею дуже легко панам жити ся. Християнський Бог великий та страшний, ще й вогняне некло має. Дуже зручно лякати ним хлопів, тільки треба його до своїх рук прибрати. Ні проти князя, ні проти боярина, навіть проти наших наймитів ніхто не то руки, але голоєу навіть не підойме, бо тим Бо

гом ми тому такого холоду наженемо, що й у сні буде жахати ся. А як добре святим хрестом лякати! На ньому божого сина розпняли, то тільки покажи його, то кожному зараз зуби заціпить”.

Жерці кланяють ся князеви тай собі промовляють:

„Вам, князю, йде хлонське тіло, хлонська шкура й податки, а нам нехай хлонська душа та церковні доходики, ми тихі та мягонькі, то й тим якось прохарчуємо ся. Ми повинні глядіти за тим, хто родить ся й хто вмирає, щоб його душа борони боже з наших рук не вислизнулась. Ми будемо собі сидіти все коло хлонів у селі, будемо знати, скільки їх і де вони є, хто скільки має. І все те скажемо тобі, князю. Службу божу будемо правити, — се наша праця для хлонського ока, щоб ніби то не даром гроші з них дерти. Та заведемо сповіди та віднути, щоб на сповіди хлон все-все розказав, навіть що він думав, не то що діяв, бо без сповіди не дамо причастія, а без причастія попаде просто в вогняне пекло. Узнавши на сповіди де що є небезпечного, можна й жандармів покликати і все що хоч зробити. От, щоб нам іще стати латинниками, то щеп краще, бо там нін нежонатий, то йому добре в селі за громадського бугайця бути. А жінки народ дурний, з неї все випитаєш, та баби через те саме охотнійше пристають на латинство, як де є гарний та молодий ксьонзд латинський.

„Слухайте по. — питає князь, — а як там справді на рахунок сього добра, знаєте я трохи тее, ніби ласий до дівчат, а тут щось непевне намальоване на сграннім суді”.

— То, князю милий, пусте, — обізвав ся молодий вояк, — то тільки хлопів лякати, а християнський Бог сам не від того, ще й дорогу нам показав: від сільської дівчини сина собі мав. Так і ми будемо робити. Щож, поганські звичаї кепські, попсував дівчину, то й тримай на своїй шиї. От ти сам князь, а мусиш тримати на своїй шиї аж шістьсот покриток, — а християнам не можна тримати стільки одну жінку, ну, а поза жінкою звичайно стільки а тільки хоч дівчат псує, тільки з собою не бери. От, як одягнемо ми блескучі мундурри та підемо на село, ото будемо розкошувати, мов груші дівчат будемо трусити. — Говорить вояк, та ще й підскакує, очи світяться ся, сам облизується. — О, з собою брати не будемо, нехай там собі батьки з внуками пняньчать ся. А як хто що буде казати, батько, брат або наречений, то ми йому покажемо де раки зимують, щоб не бунтував проти панів та князів, та християнської віри.

Слухав усе те князь і дуже йому вподобала ся християнська віра. Поїхав він у Херсон, охрестив ся сам, вернув ся і зараз же повиганяв зі свого дому всіх шістьсот покриток. Забрали дітий своїх бідолахи, заплакали, тай пішли в світ за очи. Не по своїй охоті, а силоміць забрали їх до роспусного князя, а тепер іди куда знаєш, батьки відцурали ся та бог зна де вони, як до них і дійдеш, а чужий ніхто не прийме, не дасть хліба. Порадив ся ще князь з Греками як школи ставити, як грамоти вчити людий так, щоб паненятам легко було вчити ся, а простим хлопцям трудно, дізнав ся, як можна хлопів тими святими буквами дурити, коли

треба вживати жандарів а коли хреста і коли ши-
бениці. Після сього постановив хрестити весь
руський нарід.

Зігнали до Київ а нарід, поналили та потопили
в Дніпрі поганських богів і богикив, а нарід весь
охрестили. Охрестили вони його в ріці Дніпрі, ро-
сказали про нового страшного бога, що він один
і як він у пекло забере всіх, хто проти нього і кня-
зів та понів стає і про те, як сина його мучили за
те, що хлопів бунтував проти нанів і пустили до
дому. А потім трохи згодом почали вже хрестити
як прийшло ся збирати податки тай до сеї пори
хрестять і в шию і в потилицю. Як почали збирати
податки, завели ся у князів грони і давай вони
ставити церкви і палати в Києві. Цють, гуляють князі
та бояри, бенкетують. Потім тих князів після Воло-
димира росплодила ся велика сила, порозходили ся
вони по різних містах і давай тими містами пра-
вити. Але кожного кортіло правити самим Києвом і
тому почали вони заводити постійні війська і ходити
один на другого війною, щоб здобути собі Київ.

Кількасот років князі били ся між собою поки
так не знищили народу, що й дивити ся було там
страшно, як той простий хлоп бідує через князів-
ські примхи. Один князь, Андрій Боголюбський,
здобувши собі досить війська і товаришів інших
князів, нанав на Київ і так його знищив з тої лю-
бови до Бога, що мало не всі церкви, каміниці і
мури зруйнував і попалив, так що для Татар уже
не багато осталось. Винищив хлопів на київській
землі, так що вовки кругом почали гуляти. І би-
ли ся все хлоп з хлопом, бо позадурювано їх свя-

тим писемом, святими буквами, кождий князь ка-
зав, що йому має допомогти Бог, а хлопи слухали
його і несли свої голови для добра князів.

От коли вже її витримати не можна було тим
хлопам, коли їх жалісні риданя летіли в саме не-
бо й недавали спокою ні святим ні ангелам, а крі-
вавi горячі сльози некли матір, святу землю, зібра-
ли ся знов на раду ангели і Господь. Чорні хма-
ри понависали над українською землею, туман
залягав ліси, поля, озера і ріки, святий архангел
Михайло стояв на варті страшний і гнівний: з во-
гняного меча, що був у його руці, вилітали стра-
нні іскри, блискавиці і роздирали собою хмари
від краю до краю. Гавриїл стояв на вколінках і
ридав, розуміючи божу правду. Серед страшного
грому розліг ся голос Господень: „Знищу гадю-
че князівське ємя, знищу віру оману і все знищу”.
— Михайло шмагнув своїм страшним мечем, дикі
орди Татар залягли українську землю і вона на дов-
гий час замовкла, заїмїла. Що потім діяло ся, як
знов ожила Україна і як знов почали її мучити і
роздирати святими буквами та вірою й мовою па-
ни, котрі переходили то на Москалів то на Поля-
ків, щоб сильнїйше осідлати робочий хлопський
люд при помочи московських і польських панів та
лїпше визискувати, щоб загарбати в свої руки ті
розкішні українські землі, що такі родючі, від
хлонської крові пролятої на нїй, — про те все мо-
жете дізнати ся з інших книжок які добрі люди
написали простою зрозумілою мовою не слухок
панам і попам.

Ширіть книжки видання „Новий Світ“!

В. Левинський: Царська Росія і українська справа...	д.	50
„ „ „ Відокремленс Галичини.....		12
Д. Бориско: Соціалізм а Релігія.....		15
Е. Гуцайло: Конець Сьвіта		16
Наш Прометей		10
Червоний Кобзар часть II., найкращі вієш і поезії		10
Давид Едельштат: Американський Робітник		10
Робітнича Читанка.....		15
Робітнича Читанка часть II.....		10
П. Лифарг: Біблія Капіталіста		10
Мей Вуд Саймонс: Жінка і Соціальне Питанє		10
І. Ван ден Брінк: Важне Питанє.....		5
І. Г.: Гори трупів і море крови та сліз.....		5
„ „ „ Золото і пужда в Америці		5
Ілюстрована Робітнича Читанка Часть III.....		35
О. Курцій: Нарис передісторичних подій (330 образками)		40
В. Туша: Як поветав світ? (322 образками).....		20
Інквізиційні Суди (311 образками)		12
Календар Новий Світ з року 1915.....		20
Календар Новий Світ з року 1917.....		30
Календар Новий Світ на рік 1918 без поштової пересідки		35
Вийшов з друку великий наклад переплених листків. Сто \$2.00		

КНИЖКИ ІНШИХ ВИДАВНИЦТВ:

Г. Тена: Фільософія штуки.....		50
Міжнародний Соціалістичний і Робітничий Рух		40
Г. Семешко: В часи війни		40
М. Драгоманов: Рай і Поступ		40
К. Маркс і Ф. Енгельс: Комуністичний маніфест.....		25
В. Левинський: Початки укр. соціалізму в Галичині		25
І. Франко: Що таке Поступ.....		25
„ „ „ Петрії й Довбушуки.....		\$1.10
„ „ „ Добробит і інші оповіданя.....		10
Промова Ф. Адлера на суді. З передмовою В. Левинського		15
В. Левинський: Причини Світової Війни		10
„ „ „ Чи має віджити Історична Польща... ..		10
Заборона українського слова в Росії		25
В. Винниченко: Біля машини		10
Фрідріх Енгельс: Розвиток соціалізму від утопії до науки		15
Історія Червоного Прапора.....		10
Азарх: Релігія Розуму		10
Іван Мост: Релігійна Пошесть		10
Іван Гилька: Війна і завданя українського робітництва		5
Робітничий Календар з року 1913		25
Гуморстичний Календар з року 1913.....		25
„Доброї Новини“ 15 ілюстрованих чисел.....		\$1.50

ПИШИТЬ СЕЙЧАС ДО:

NOWYJ SWIT, BOX 1051, MONTREAL, CANADA.

Кольпортерам, товариствам і книгарням великий опуст.

Кожний робітник повинен читати крім
других газет свою щоденну робітничу газету

„РОБІТНИК”

Котра виходить в Клівленді, Огайо, Зл. Держави Америки

під редакцією

- Е. Крука.

ПЕРЕДПЛАТА:

В Зл. Дер. і Канаді:

На рік..... \$4.00

На пів року 2.25

На чверть року . 1.50

В місті Клівленді:

На рік..... \$6.00

На пів року 3.75

На чверть року . . 2.30

ГРОШІ ПОСИЛАЙТЕ МОНІ-ОРДЕРОМ НА АДРЕС:

„РОБІТНИК”

2335 W. 11-th St., Cleveland, Ohio. U. S. A.

ДРУКАРНЯ „НОВИЙ СВІТ”

ВИКОНУЄ:

всякі друкарські роботи, як: оголо-
шення, тікети, коверти, книжки і т. п.
гарно і точно по уміркованій ціні.

: : На провінції виконує сейчас. : :

Заходить 173 Clarke St. Монреал

Письма шліть на адресу:

NOWYJ SWIT, Box 1051, Montreal, Canada

N.L.C. - B.N.C.

3 3286 03379089 6

ЧИТАЙТЕ І ШИРІТЬ „РОБОЧИЙ НАРОД”

часопись, що виходить лише для думаючих людей і ніколи не вагається сказати правди в очі.

„Робочий Народ” є ро. іличною часописню і видається робітникам за робітничі гроші, для робітників.

„Робочий Народ” каже правду про всяких дурисвітів і обманців робочого люду.

„Робочий Народ” каже правду про політичних агентів всіх капіталістичних партій.

„Робочий Народ” відкриває всі заходи капіталістичної класи для туманення і поневолювання робітників.

„Робочий Народ” не боїть ся сказати правду про яких би то не було урядників, панів, міністрів чи монархів.

„Робочий Народ” каже правду про суди, про поліцію і військо. — „Робочий Народ” каже правду про поліції, які служать не богови а мамоні.

„Робочий Народ” каже правду про часописи, що за юдині гроші торгують народною темнотою.

„Робочий Народ” описує відносини у машинах і фабриках і виказує, чому ті, що працюють, такі бідні і слабкі, а ті, що нічого не роблять такі ситі, здорові та багаті.

„Робочий Народ” каже все правду, і то в тій цілі, аби робітники порозуміли свою кривду та навчили ся, як мають від неї виратувати ся.

От через те Ви мусите читати і передплачувати „Робочий Народ”.

Виходить два рази на тиждень
і коштує на рік в Канаді і за границею \$2.50.

Письміть за ним зараз на адрес:

ROBOTCHYJ NAROD
BOX 3658 (ST. B.), WINNIPEG, MAN., CANADA.

